

PSST...!

AF PERNILLE ALBRETHSEN

AKADEMIRAADET havde indkaldt til pressemøde i deres smukke hjørnekontor på Charlottenborg Slot med malerier af Jens Juel og Christen Købke på væggene, moderne vævekunst af Vibeke Klint på gulvet og en formidabel udsigt til Kongens Nytorv, som efter adskillige års metrobyggeri er begyndt at ligne sig selv. Statuen med Christian V til hest er atter synlig i midten af Krinsen, det ovale 1600-tals-haveanlæg, som udgør byens æstetiske epicenter, og altså var det en passende anledning til et sjældent pressemøde i regi af Akademiraadet. Faktisk var rådets syv fremmødte repræsentanter, billedkunstnere og arkitekter, ikke sikre på, at man nogensinde før havde afholdt et sådant møde – i hvert fald ikke med en dagsorden med ordlyden: »Tyve anbefalinger til et skønnere Danmark«. Jeg gætter på, at heller ingen af de andre kun fem fremmødte repræsentanter fra pressen havde oplevet noget lignende.

»Det er på tide med en klar udmelding fra os,« sagde rådets forperson, kunstneren Milena Bonifacini, med en myndig mine, som i de dyre, dannede omgivelser fik hende til at fremstå som

en blanding af aristokratisk overhoved og intellektuel notabilitet à la Suzanne Brøgger. Gennem det åbne vindue bag hende blafrede tricoloren stolt fra taget af Den Franske Ambassade – en slags hilsen fra et land med en hyppigere frekvens af pressemøder, som anråber nationens æstetiske tilstand.

»Vi har bemærket, at selvom Danmark oplever god vækst, så er det kulturelle felt underlagt stigende besparelser. Vi oplever også, at kulturen i højere og højere grad udelukkende vurderes i forhold til dens nytteværdi,« sagde Bonifacini.

Herefter opridsede hun en række eksempler, der viste, hvordan æstetik er en værdi, som angår os alle hver dag – fra hvordan gelænderet ser ud ved nedgangen til metroen, til hvilket landskab man kigger ud over, når man holder ind på en rastepads ved motorvejen. Man forstod, at Akademiraadet – også med den skrivelse, *Akademiraadets tyve anbefalinger til et skønnere Danmark*, som blev uddelt på mødet – her slog alarm.

Så meget som man nu kan, når man er statens rådgiver i kunstneriske spørgsmål inden for arkitektur og billedkunst. Tingenes tilstand bekymrer, og det er på tide, at vi opgraderer æstetikens rolle hertilands – så vi også i fremtiden kan være interessante kulturelt set. Det var budskabet.

Mens Bonifacini fortsatte den ærværdige kamp for mere æstetisk hensyn

foran TV 2s snurrende kameraer, fulgte en mere uformel samtale mellem rådets øvrige medlemmer. Det kom mest til at handle om det, som springer os alle i øjnene, når vi bevæger os rundt i byerne eller landskabet, nemlig arkitekturen. Særligt i de store byer, hvor kvadratmeterne er dyre, styrer økonomien stort set alt, også hvilken type arkitektur der opføres, eller hvilken byudvikling vi ender op med. »Der findes ikke noget hus i København over syv etager, som ikke er 100 procent bestemt af økonomi,« sagde arkitekt Erik Brandt Dam til en journalist, som efterspurgte et par konkrete eksempler på, hvor man har droppet de æstetiske hensyn. »Vi er ikke imod højhuse, men det skal gøres med æstetisk omtanke,« tilføjede arkitekt Anna Maria Indrio. »Vi vil gerne tilbage til en situation, hvor staten tager ansvar i stedet for at lægge alting ud til konkurrence.«

De otte rådsmedlemmer var ikke helt enige om, hvorvidt de ønskede, at man formulerede faste retningslinjer angående nybyggeriet. Mens Erik Brandt Dam mente, det var nødvendigt, at staten formulerede en slags tydelig overligger for galskaben, ville arkitekt Merete Ahnfeldt-Møllerup ikke formulere det så tydeligt. Hun appellerede til, at æstetisk omtanke er en værdi, som man skal huske at tænke med, og som ikke nødvendigvis er fordyrende. Som hun sagde: »Det koster jo ikke altid noget ekstra, at en motorvej slår et smukt sving.«

Låneværk

Skarpsindige læsere har bemærket, at Ole Lejbachs tegning fra Slipshavn – bragt i artiklen »I glemslens blomstrende rige« i sidste uge – refererer til Andrew Wyeths maleri fra 1948, *Christina's World*. Kunstnere citerer ofte til andre kunstnere i deres kunst.

Ole Lejbach fortæller selv: »Da jeg så toldbygningen ligge deroppe, fik jeg straks Wyeths billede *Christina's World* ind på nethinden. Så jeg flyttede ganske enkelt miss Olson til Nyborg, hvor hun får rollen i en anden historie. Hun passer perfekt mellem voldene i Slipshavn.«

Vi burde naturligvis have gjort opmærksom på sammenhængen mellem de to værker. *hla*

Ole Lejbachs tegning fra Slipshavn, frit efter Andrew Wyeths maleri fra 1948.

demisk
ebureau
pa din ferie ...

/rusland

SE TIL BORG

rhovedstad, og som det berømte modtagelsesmitage-museum, va-floden samt de lenfor byen, som

skt. Petersborgs mer også ind bag ser hvordan den heder fra sovjet-klusivt besøg på denfor til en helt g klassisk musik.

PRIS 9.995,-